

Økonomisk Revue.

Af

cand. polit. G. V. Reumert.

Det er overmaade vigtige Tildragelser, der nu fuldbyrdes paa Verdensmarkedet. Sølvets Demonetisering har gjort et nyt, uhyre Skridt fremad, og hvilken Betydning dette har, forstaas let alene af den Omstændighed, at Størstedelen af Jordens Befolkning bruger dette Metal som Værdimaaler. Det er jo imidlertid ikke Sølvfodslandene og Sølvproduktionslandene alene, der rammes af Sølvprisens Fald, nej, ogsaa Guldfodslandene faa deres Del af Skaden, omend mere indirekte, saavist som det økonomiske Liv i Tidernes Løb og ved Forholdenes Udvikling har formet sig til en samlet, endda fintmærkende, Organisme, der øjeblikkelig reagerer, naar dens Celler paa en eller anden Maade læderes.

Det, som er sket, og det, som endnu er i sin Vorden, er imidlertid hverken noget Nyt eller Uventet; det er tvertimod kun den logiske Konsekvens af mange Aars økonomiske Udvikling. Begyndelsen ligger godt 20 Aar tilbage i Tiden, dengang da det klart gik op for flere og flere Stater, at Gullet var en paalideligere Basis for deres Møntvæsen end Sølvet, og at de som

Følge deraf bestemte sig til at antage Guldmøntfoden og anviste Sølvets den beskednere Rolle som Skille-møntmetal. Dette gav Stødet til en sukcessiv For-ringelse af Sølvets Værdi, som i mange Lande følte meget generende, og som efterhaanden førte til, at den frie Sølvudmøntning standsedes i Europas Lande. De sølvproducerende Forenede-Stater følte sig imidlertid mægtige nok til at stemme imod Strømmen og besluttede sig til i den Tro, at de alene formaaede at holde Sølvprisen oppe, at vedtage Bland-Billen i 1878, der forpligtede Regeringen til efter et Værdiforhold mellem Guld og Sølv af 1 til 16 at gøre maanedlige Sølvopkøb for fra 2 til 4 Mill. Doll. Denne Lov afløstes af den Shermanske Bill af 1890, der bestemte, at Finansministeriet maanedlig skulde opkøbe $4\frac{1}{2}$ Mill. Unser Sølv, altsaa omtrent det Dobbelte. Denne Lov, der forpligtede den amerikanske Statskasse til at opkøbe over en Tredjedel af hele Verdens aarlige Sølvproduktion, er endnu i Kraft, og den skyldes det navnlig, at Forholdene paa Sølvmarkedet have tilspidset sig i den Grad, som nu er Tilfældet. Under dens Ægide er de Forenede-Staters Guldbeholdning i de sidste 3 Aar formindsket med godt 150 Mill. Doll., medens Landets Sølvbeholdning er svulmet op efter en ganske overordentlig Maalestok; den amerikanske Statskasse alene laa den 1ste Juli med 156.66 Mill. Unser fint Sølv til en Indkøbspris af 147.14 Mill. Doll., hvorpaa der, som Sølvprisen stod den nævnte Dag, var et Tab af henved 50 Mill. Doll. Denne Bevægelse har fuldbyrdet sig i Henhold til Greshams bekendte Lov, at det ringere Møntmetal fortrænger det bedre. Langt værre end det direkte Tab, som denne Lov

har paaført de Forenede Stater, ere Lovens indirekte Følger: den opstaaede Tvivl om Muligheden af i Længden at kunne opretholde Dollar'ens Guldværdi og den stimulerede Sølvproduktion. Den første avlede Mistillid i og til Handelsverdenen i de Forenede Stater, og den anden gjorde Stillingen paa Sølvmarkedet endnu mere prekær. Et Par Tal om de ædle Metaller's Produktionsforhold vil oplyse dette. I 1861 beløb Verdens Guldproduktion sig til 185.000 Kilo, og den holdt sig nogenlunde konstant i de følgende 30 Aar; først i de sidste Aar er der en kendelig Stigning; ifjor var den saaledes nær oppe ved 200.000 Kilo. Sølvproduktionen er derimod samtidig stegen til det Firedobbelte, idet den i rask stigende Progression er gaaet op fra 1.10 Mill. Kilo i 1861 til 4.70 Mill. Kilo i 1892.

Det, der imidlertid bragte Bægeret til at flyde over, var Indiens pludselige Standsning af den private Sølvudmøntning og Fixering af Rupiens Værdi til 1 sh. 4 d., hvorved dette Land har brudt med det bimetallistiske Princip uden dog at gaa over til Guldmøntfoden. Den indiske Regering har nemlig kun erklæret, at den fremtidig er villig til at give 1 Rupie for 1 sh. 4 d., men ikke omvendt. Derved er altsaa Rupiens Værdi fixeret opadtil; thi den vil ikke i længere Tid kunne overstige 1 sh. 4 d. (med Tillæg af de forsvindende Forsendelsesomkostninger for Guldet), da man selvfølgelig ellers vil foretrække at betale i Guld fremfor i Rupier eller betjene sig af Omvexlingsretten hos de offentlige Kasser i Indien, som Loven giver Anvisning paa. Indien har næst efter de Forenede Stater været det Land, der konsumerede det

største Kvantum Sølv; omtrent $\frac{1}{5}$ af Verdens aarlige Sølvproduktion fandt Anvendelse hos Inderne dels som Mønter og dels i Industriens Tjeneste. Det vakte derfor en overordentlig Bestyrtelse paa Sølvmarkedet, da det blev bekendt, at Indien resolut havde taget Standpunkt i Møntsagen og handlet i Overensstemmelse dermed. Da der just samtidig indløb Meddelelser fra Amerika, som gik ud paa, at Kongressen vilde blive indkaldt først i August, og at Stemningen mod Sherman-Billen nu var saa kraftig, at man med nogenlunde Sikkerhed kunde spaa Sølvopkøbslovens snart forestaaende Ophævelse, opstod der en saadan Panik paa Sølvmarkedet, at Verden vist aldrig har kendt Mage dertil. I Løbet af 8 Dage (fra 22de til 29de Juni) gik Sølvprisen i New-York ned fra 82 til 62 Cents, og i London faldt den fra 38 til 29 d., altsaa omtrent 25 %.

Længe varede det imidlertid ikke, før Tilbage-
slaget kom og omtrent den halve Nedgang indhentes. Meddelelse paa Meddelelse indløb om, at Sølvminer i Hundredvis standsede deres Drift, da Produktionen ikke var lønnende til de nuværende Priser, og Sølvvennerne i Amerika, der i politisk Henseende er et meget indflydelsesrigt Parti, samlede sig til kraftig Modstand mod Regeringens og den offentlige Menings Fordring om at faa Sherman-Billen afskaffet. Samtidig rejste der sig ogsaa i Indien nogen Opposition mod den foretagne Valutaregulering, der vil besværliggøre Indiens Udførsel til Guldfodslandene og Samhandelen med de østligere liggende Sølvfodslande, hvis Beholdning af indiske Rupier vil strømme tilbage til Hjemlandet, hvor de ere tillagte en større Værdi, end deres Sølvindhold angiver. Under Indtrykket heraf gik Sølvprisen rask op for igen at dale langsomt til

c. 15% under det Niveau, den havde, inden Baissen rigtig tog fat og aldeles derangede Sølvmarkedet.

At Sølvproduktionslandene lide et direkte Tab ved Sølvets Værdiforringelse, er jo en selvfølgelig Sag; men indirekte lide de ogsaa derved, forsaavidt de have kontraheret Laan i Udlandet, hvis Renter skulle betales i Guld. Der er nu f. Ex. Mexiko. Dette Land har i 1891—92 haft en Sølvudførsel paa 36 Mill. Doll. og en Udførsel af Sølvterter og sølvholdige Blyterter til en Værdi af 12 Mill. Doll.; en lignende Udførsel vil nu give en betydelig mindre Nettoindtægt end dengang. Men dertil kommer, at de i Guld kontraherede udenlandske Laan til deres aarlige Forrentning og Amortisation kræver et Beløb af 5.96 Mill. Doll., til hvis Tilvejebringelse der fordres det dobbelte Antal Sølvdollars, naar Sølvet staar i 30 d. og en mexikansk Dollar altsaa kun er 2 sh. værd. Indadtil vil Sølvets Værdiforringelse ikke føles saa haardt, fordi Arbejdslønnen og andre Driftsomkostninger, der ere ansatte i Sølvdollars, ikke stige saa hurtig eller i samme Omfang, som Sølvdollar'en forringes i Forhold til Guldollar'en, og dertil kommer, at Tilbagegangen i Sølvdollar'ens Købekraft overfor Udlandet vil vanskeliggøre Vareindførselen udefra og altsaa virke som en forøget Beskyttelse af den indenlandske Industri.

Virkingen af Sølvets Værdiforringelse paa Guldproduktionslandene er mere indirekte. Selvfølgelig lide alle Ejere af Sølv og paa Sølv lydende Værdipapirer et direkte Tab, naar Sølvprisen gaar ned. Ogsaa Ejere af de paa Guld lydende Obligationer ville lide et Kurstab, hvis vedkommende obligationsudstedende Lands Betalingsevne væsentlig svækkes ved den sted-

fundne Nedgang i Sølvprisen. Desuden ville saadanne Guldfodslande, som eje flere Sølvmønter, end der er nødvendigt for at besørge Omsætningen, rammes af Værdiforringelsen paa de overskydende Sølvmønter, men de kurerende Sølv-Skillemønter, hvis Værdi fastsættes af vedkommende Stat og bestemmes af dennes Evne til at indløse dem, ville selvfølgelig blive uberrørte af Nedgangen i Sølvet uden Hensyn til, hvor stor denne er. Endelig kunde det tænkes, at Stater, der bleve betænkelige ved at se Sølvets fortsatte Demonetisering, bestemte sig til i højere Grad end hidtil at gaa over til den rene Guldmøntfod. Betænkkeligheden maatte være saa stærk og vedkommende Land saa velfunderet, at det kunde sætte sig ud over det forøgede Tab, som Salget af dets overflødigblevne Sølv vilde forvolde det, samtidig med at det saa sig istand til at forøge sin Guldbeholdning. I saa Fald maatte altsaa den nu givne Guldbeholdning fordeles over et større Fladerum end det nuværende, hvad der vilde give sig Udtryk i et gennemgaaende lavere Prisniveau for Varerne. Netop den sidstnævnte indirekte Virkning af Faldet i Sølvprisen vilde være overmaade følelig, og den er tilmed ret sandsynlig, eftersom Betingelserne for den latinske Møntunions fortsatte Bestaaen nu ere alvorlig truede.

Det latinske Møntforbund dannedes 1865; de møntforbundne Stater paatog sig temmelig let og ubekymret de nødvendige Lænker, der imidlertid meget hurtig begyndte at tynde og nu efter 25 Aars Jubilæet true med at knuse Forbundet. Allerede efter 20 Aars Forløb, altsaa i 1885, var man kommen til den Erkendelse, at Forbundet hverken kunde leve eller dø, og i

denne Erkendelse gik Kontrahenterne ind paa at forny Forbundet indtil 1ste Januar 1891 og at lade det bestaa ogsaa efter dette Tidspunkt, forsaavidt det ikke inden Udgangen af Kalenderaaret opsagdes af nogen af Kontrahenterne med et Aars Varsel; men tillige vedtoges en Likvidationsklausul, der skulde finde Anvendelse ved en eventuel Opløsning af Forbundet. Istedetfor at gengive de vidtløftige Regler i Likvidationsklausulen ville vi hellere illustrere Forholdet ved et praktisk Exempel. Lad os tænke os, at Forbundet opsagdes ved dette Aars Udgang til Ophør fra 1ste Januar 1895, og lad os saa se nærmere paa, hvorledes f. Ex. Italien havde at forholde sig. I Løbet af 1895 maatte Italien udvexle sin Beholdning af Femfrancsstykker med de møntforbundne Staters Præg mod disse Landes Beholdning af italienske Femfrancsstykker. Forsaavidt denne Udvexling gav til Resultat, at Italien havde flere af disse Mønter at modtage end at give, maatte dette Land i Tidsrummet fra 1896 til Udgangen af 1899 betale de overskydende Femfrancsstykker enten i Guld eller med 3 Mdrs. Tratter, dog at der af det skyldige Beløb i de 3 første Aar svares en Rentegodtgørelse af 1⁰/₁₀ og i det sidste af 1¹/₂ ⁰/₁₀.

Angaaende Femfrancsstykkernes og Skillemønternes Fordeling mellem de møntforbundne Lande har Ottomar Haupt nylig opstillet en Kalkulation, der er meget interessant og meget kompromitterende for den latinske Møntunions fortsatte Bestaaen. Han fremhæver, at Belgiens Omsætning er fuldt mættet med Femfrancsstykker, og dog ligger der i Frankrigs Bank for 204 Mill. Frcs. af disse Mønter med belgisk Præg. I Italien blev der fra 1869—79 udmøntet for c. 350 Mill.

Lire i Femfrancsstykker, hvoraf der nu efter de seneste Optællinger knapt er 50 Mill. tilbage i Italien. Af de 300 Mill. ere de 50 Mill. vandrede til Schweiz, medens Resten er gaaet til Frankrig, hvor der endvidere cirkulere for 75 à 90 Mill. Frcs. i italienske Skillemønter. Grækenland har forlængst udført sine 15.40 Mill. Drakmer i Femfrancsstykker og sine 10.80 Mill. Drakmer i Skillemønter, og disse Mønter ere hovedsagelig gaaede til Frankrig. I Schweiz kurserer der formentlig for 90 $\frac{1}{2}$ Mill. Frcs. i Sølv- og Skillemønter, men deraf bære kun 30 $\frac{1}{2}$ Mill. det indenlandske Præg. Efter en nylig foretagen Optælling fandtes der i Frankrigs Banks c. 1280 Mill. Frcs. store Sølvbeholdning 204 Mill. Frcs. i belgiske, 132 Mill. i italienske, 4 Mill. i schweiziske og 2 Mill. i græske Femfrancsstykker foruden 10 Mill. Frcs. i fremmede Skillemønter, altsaa tilsammen for 352 Mill. Frcs. Haupt opgiver den nominelle Værdi af de i Frankrig cirkulerende belgiske, italienske, schweiziske og græske Sølv- og Skillemønter til 620 Mill. Frcs., hvoraf godt 500 Mill. falder paa Sølvmønterne og Resten paa Skillemønterne; Andre anslaa Værdien til c. 800 Mill. Frcs., overfor hvilke der kun skal cirkulere for 100 Mill. Frcs. lignende Mønter med fransk Præg i de andre møntforbundne Lande. De exakte Tal ere jo egentlig temmelig ligegyldige, da det af det Anførte fremgaar med tilstrækkelig Tydelighed, at næsten hele Byrden ved Forbundet hviler paa Frankrigs Skuldre, og at de øvrige Kontrahenter ved en eventuel Opløsning af Unionen ville være i en saa betydelig Gæld til Frankrig, at det er overmaade tvivlsomt, om de ere pekuniært stærke nok til at opfylde deres Indløsningspligt og bære det

med Realisationen af det overflødige Sølv følgende Tab, der efter Sølvprisens nuværende Standpunkt omtrent naar op til Halvdelen af dets oprindelige Værdi.

Shermanloven og det latinske Møntforbunds Skæbne ere de to mægtige Faktorer, der for en nærmere Fremtid ville være bestemmende for Udviklingen af det økonomiske Liv over hele Verden.

Pengemarkederne.

De ovenfor berørte Forhold paa Sølvmarkedet have ogsaa sat deres dybe Spor paa Pengemarkederne, ja vel egentlig været den dybere Grund til de hidsige Svingninger, disse Markeder have gennemgaaet, skønt naturligvis mange andre, ogsaa mere lokale Momenter have spillet ind med.

Hele Aaret ifjor kendetegnedes ved overordentlig lave Rentesatser og stor Ophobning af ledige Kapitaler især i de ledende Banker, og saaledes glede vi ind i 1893. Denne Situation gav Østrig-Ungarn Mod til at tage fat paa de længe forberedte, men bestandig udsatte Finansoperationer, som nødvendiggjordes af Kejserrigets Valutaregulering. Disse omfattende Operationer, hvoraf Størstedelen dog var Konverteringer, gennemførtes tilsyneladende med Held, men dog ikke uden at fremkalde en farlig Forskydning af Kapitalen til Skade for det konverterende Land. Tyskland vilde ligeledes benytte sig af den gunstige Situation paa Pengemarkedet og udbød et Laan paa 300 Mill. Mark, som fandt en villig, omend ikke begejstret Modtagelse. Og Tysklands Exempel fulgtes efterhaanden af en Mængde mindre Stater, Kommuner, Hypothekbanker o. s. v., saa Alt i Alt stilledes der hverken faa eller

smaa Krav til Pengemarkedet, og dette gav sig Udtryk i, at Rentesaetsernes Niveau højnedes lidt efter lidt. Midt i April kom de første foruroligende Meddelelser fra Avstralien, og i Løbet af nogle Uger brød den avstralske Bankkrise rigtig løs og rev den ene store Bank om efter den anden. Denne Krise gjorde det europæiske Pengemarked noget nervøst, og man blev i denne Tid Vidne til, at Privatdiskontoen paa de ledende Markeder pludselig kunde springe $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{2}$, ja en hel Procent i Vejret. Omtrent samtidig havde den fortsatte Guldexport fra New-York til Europa bragt den amerikanske Statskasses frie Guldbeholdning ned under 100 Mill. Doll.; Finansministeren blev bestyrtet og gjorde store Forberedelser til ad administrativ Vej at sætte en Stopper for Bortstrømningen af Statskassens Guld og remplacere det allerede bortstrømmede. Det blev inidlertid ved Forberedelserne, der kun yderligere tjente til at henlede Verdens Opmærksomhed paa Faren ved, at Gullet ustandselig strømmede bort fra de Forenede-Stater, samtidig med at Sølvcertifikaterne indtog dets Plads i Omsætningen. I Begyndelsen af Maj ramlede de første store Handelshuse sammen i New-York og dannede Indledningen til den Krise, som endnu daglig kræver sine Ofre, og som har bragt den største Forstyrrelse ind i det amerikanske Omsætningsliv. Denne Situation virkede tilbage paa Pengemarkedet i Europa, og de ledende Banker med Undtagelse af Frankrigs Bank, der hele Tiden har holdt sig mærkelig udenfor Bevægelsen, forhøjede deres officielle Diskontoer til 4⁰/₀, medens Privatdiskontoen til Tider viste langt højere Satser og bevægede sig nervøst og uroligt i lange Spring.

Efterat den vanskelige Ultimoregulering i Maj Maaned var nogenlunde godt overstaaet, faldt der noget større Ro over Pengemarkederne, og Pengeudbudet begyndte allerede at vise sig saa rigeligt i Forhold til Efterspørgselen, at ikke blot Privatdiskontoen gik væsentlig tilbage, men det toges ogsaa under Overvejelse, om den officielle Diskonto i London og Berlin ikke burde nedsættes. Grunden til denne Bedring af Situationen maatte dels søges i, at den avstralske Bankkrisens Indvirkning paa det engelske Pengemarked nu bedømtes med større Ro, og at der i den stærkt bevægede Maj Maaned havde fundet en grundig Udrensning af de pekuniært svagere stillede Elementer Sted, dels i, at Bank of Englands Kontantforraad i de sidste Uger havde haft en kraftig Væxt, navnlig ved Guldimport fra de Forenede-Stater, medens Guldefterspørgselen fra Østrig-Ungarn paa det aabne Marked i London samtidig var tagen betydelig af. I de to sidste Uger af Maj og de to første Uger af Juni modtog Bank of England en Overskudsindførsel af Guld fra Udlandet paa over 4 Mill. £, hvorved Bankens Metalforraad voxede til $27\frac{1}{2}$ Mill. £, og Totalreserven, der i Midten af Maj havde udgjort 13.32 Mill. £ eller 36.09% af Forpligtelserne, svulmede i Midten af Juni op til 19.60 Mill. £, der udgjorde 49.79% af Forpligtelserne. Bankens kraftige Status i Forening med det villigere Pengemarked medførte en successiv Diskonto nedsættelse i Løbet af første Halvdel af Juni fra 4% til $2\frac{1}{2}\%$. Den tyske Rigsbank fulgte ikke Exemplet, fordi det tyske Pengemarked paa denne Aarstid erfaringsmæssig stiller temmelig store Fordringer til de disponible Beholdninger, og fordi Bankens Status op-

fordrede til at operere med Forsigtighed, idet dens Metalbeholdning i Løbet af det sidste Aar er gaaet c. 100 Mill. Mark tilbage, medens Udlaanet er voxet med c. 125 Mill. Mark. Ved Juni Maanedes Slutning strammedes Pengeraterne igen noget, saaledes som det gerne er Tilfældet, specielt naar Maaneden tillige afslutter et Kvartal og et Halvaar. Spændingen viste sig da ogsaa i Bankopgørelserne i Form af et forøget Udlaan og en Formindskelse af Regeringernes Tilgodehavender hos Bankerne, men mindre i Form af en forøget Udtagning af de private Deposita, da de store Beløb, der indsattes i Bankerne for indkasserede Kuponer og Dividender, forfaldne pr. 1ste Juli, neutraliserede den sidstnævnte Bevægelse.

Efter de sidste Bankopgørelser af 13de Juli havde Spændingen igen udlignet sig, og Pengemarkedet var rigeligt, omend med lidt fastere Tendens, nærmest fremkaldt ved, at der paa det aabne Marked i London opkøbtes 350.000 £ i Guld til Afskibning til de Forenede-Stater. Denne i og for sig vigtige Begivenhed tillagdes der dog ikke synderlig Betydning, fordi man ikke ret troede, at den vilde være af Varighed, og tilmed er Bank of Englands Guldbeholdning nu af saa solide Dimensioner, at den vil kunne taale et godt Stød i Retning af Guldexport. I London diskonteredes bedste 3 Mdrs. Handelsvexler til $1\frac{5}{16}$ à $1\frac{3}{8}\frac{0}{10}$, og for ganske korte Laan var Diskontoen $\frac{1}{2}$ à $\frac{3}{4}\frac{0}{10}$. Bank of Englands Kontantforraad forringedes i Ugens Løb med 160.000 £ til 29.59 Mill. £, men selv dette Beløb er næsten 3 Mill. £ større end ved samme Tid forrige Aar. Udlaanet gik 3.81 Mill. £ tilbage, og det private Indlaan formindskedes med 2.52 Mill. £, medens Re-

geringen forøgede sit Tilgodehavende hos Banken med 287.000 £. Da Seddelomløbet samtidig aftog med 561.000 £, kunde Totalreserven ialt voxe med 401.000 £ til 19.11 Mill. £ (mod 16.60 Mill. £ i 1892), der dækker 47.62% af Forpligtelserne mod 43.46% for 8 Dage siden og 44.96% for et Aar siden.

Frankrigs Bank formindskede i Ugens Løb sin Guldbeholdning med 2.66 Mill. til 1716.05 Mill. Frs. og sin Sølvbeholdning med 5.72 Mill. til 1271.66 Mill. Frs. Vexelportefeuillen voxede med 24.06 Mill. Frs., medens Lombardkontoen gik 3.23 Mill. Frs. tilbage. Det private Indlaan formindskedes med 10.31 Mill., medens Regeringen forøgede sit Tilgodehavende med 6.88 Mill. Frs. Da Seddelomløbet samtidig voxede med 23.65 Mill. Frs., gik Seddeldækningen ned fra 86.13% til 85.31% mod 90.68% for et Aar siden.

Her hjemme havde Bankerne rustet sig godt til at tage imod det forøgede Pengebegær, som Terminen endnu bestandig fører med sig, og Terminen afvikledes derfor ogsaa glat uden nogensomhelst Forstyrrelse af Betydning. Af nedenstaaende Tabeller fremgaar det, at det Karakteristiske for Bankmidlernes Forskydning i Juni Maaned har været det, at Forpligtelserne ere voxede med 1 Mill. og de disponible Beholdninger af- tagen med $5\frac{1}{2}$ Mill., medens Seddelgælden er forøget med 4 Mill. Kr., tilsammen altsaa $10\frac{1}{2}$ Mill. Kr., der ere anvendte til en Forøgelse af Udlaanene. Ved en Sammenligning med den tilsvarende Opgørelse forrige Aar viser det sig, at Udlaanet dengang kun steg c. 5 Mill., medens det iaar er voxet over det Dobbelte; men det gik ifjor i Løbet af Juli Maaned c. 8 Mill. tilbage, og noget Lignende vil ogsaa nok ske

iaar, da de i Terminen udlaante Penge pleje at vende forholdsvis hurtig tilbage til Bankerne igen. Den disponible Beholdning ($\div$ Seddelgælden) var ifjor c. 54 Mill. Kr., men er iaar voxet til c. 66 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvad der giver Bankerne en ønskelig og betydelig forøget Aktionskraft. Obligationsbeholdningen er i Aarets Løb forøget med henved 3 Mill. Kr., hvad der staar i naturlig Forbindelse med, at Indlaanene ere voxede over 10 Mill. Kr.

Ifølge en Sammendragning af de 4 ledende Bankers Opgørelser vare:

Hovedbankernes Midler i Mill. Kr.

30te Juni 1893	Nationalbanken	Landmands- banken	Handelsbanken	Privatbanken	Ialt	forrige Opgør	30te Juni 1892
Aktiekapital . .	27.00	24.00	12.00	12.00	75.00	75.00	75.00
Seddelret. . . .	30.00	"	"	"	30.00	30.00	30.00
Forpligtelser . .	12.45	68.95	27.62	25.48	134.50	133.69	124.17
Reserver	5.12	3.04	0.72	1.12	10.00	9.82	9.91
Ialt	74.57	95.99	40.34	38.60	249.50	248.51	239.08

Anbringelsesmaaden.

Obligationer . .	15.79	22.65	3.01	4.00	45.45	45.42	43.61
Udlaan	30.06	55.57	28.99	23.02	137.64	127.07	142.38
Disp. Beholdn.	115.72	17.77	8.34	11.58	153.41	159.02	140.09
$\div$ Seddelgælden	161.57	95.99	40.34	38.60	336.50	331.51	325.08
	$\div$ 87.00	"	"	"	$\div$ 87.00	$\div$ 83.00	$\div$ 86.00
Ialt	74.57	95.99	40.34	38.60	249.50	248.51	239.08

Midlernes Fordeling
indenfor de enkelte Hovedgrupper.

	Juni 1893	Maj 1893	Juni 1892
Aktiekapital	75.00	75.00	75.00
Seddelret	30.00	30.00	30.00
Forpligtelser:			
Sparekassekonto . . .	49.40	49.58	43.99
Kontokurr. Konto . . .	50.68	52.20	45.46
Foliokonto	11.64	11.20	10.32
Solavexler	0.05	0.16	0.02
Akcepter	0.19	0.20	0.35
Obligationsgæld . . .	1.42	1.42	1.42
Indlaanskonto	15.42	14.14	14.82
Forsk. Kreditorer . . .	5.71	4.79	7.78
Reserver:			
Reserver	7.02	7.02	6.90
Overskudskonto	2.12	2.12	2.09
Delkrederekonto	0.12	0.12	0.12
Provision og Interesse .	0.74	0.56	0.80
Obligationer:			
Obligationer	44.85	44.94	42.04
Udtr. do., Kuponer osv.	0.60	0.48	0.57
Dispon. Beholdn.:			
Udenl. Vexler	23.93	18.61	11.65
Do. Korrespond.	26.77	35.08	24.43
Kassebeholdn., ...	72.70	75.33	74.01
Seddelprivilegiet	30.00	30.00	30.00
÷ Seddelgæld	87.00	83.00	86.00
Udlaan:			
Indenl. Vexler	37.47	36.25	38.08
Udlaan	61.93	57.47	64.64
Kassekredit	10.54	9.93	10.65
Hypothekafd.	5.92	6.80	5.47
Forsk. Debitorer	17.90	12.79	19.87
Bygningskonto	3.59	3.58	3.38
Omkostningskonto	0.29	0.24	0.29

De enkelte Lande.

En for Størstedelen af Europa fælles Fare ligger ikke blot i de daarlige Høstudsigter, som den lange Tørke har fremkaldt, men ogsaa i den stærkt trykkede Tilstand, hvori Landbruget befinder sig. Hvad Høstudsigterne angaar, have de vel bedret sig endel, navnlig for Brødkornets Vedkommende, i den sidste Maa-nedstid; men der er allerede sket stor og uoprettelig Skade ved Fejlslægningen af Kreaturfoderhøsten. I England, Frankrig, Tyskland og Østrig klages der i de højeste Toner over Mangel paa Kreaturfoder, og der gribes rundtomkring til ekstraordinære Foranstaltninger for at komme de betrængte Landmænd til Hjælp. I Frankrig har Regeringen suspenderet Indførselstolden paa Foderstoffer og nedsat Jærnbanefragterne med 25 % for Befordring af de nævnte Varer i hele Vognladninger; i Tyskland har man grebet til et saa drastisk Middel som Udførselsforbud, og i Østrig omgaas man med den samme Tanke. Den det europæiske Landbrug af Tørken tilføjede direkte og indirekte (f. Ex. Nedgang i Kreaturpriserne) Skade maa allerede regnes i Milliarder.

Landbrugets trykkede Stilling i det Hele taget skyldes selvfølgelig andre, mere konstant virkende Aarsager som oversøisk Konkurrence, stigende Driftsomkostninger, voxende Gældbyrder o. s. v., som vi her ikke ville gaa nærmere ind paa. Trykket føles imidlertid nu saa kraftigt, at Landmændene begynde at organisere sig politisk med udelukkende agrariske Formaal for Øje. Det er i det Hele taget karakteristisk for den trykkede økonomiske Situation, hvori hele Verdens Handel og Vandel befinde sig, at de enkelte

Samfundsklasser i langt højere Grad end hidtil betone deres Særinteresser og kræve dem tilfredsstillede uden at tage tilbørligt Hensyn til det Heles Vel og Trivsel.

Her hjemme have vi jo ogsaa i den sidste Tid gjort Bekendtskab med disse partikularistiske Interesser i Form af Agrarpolitiken og *Storebevægelsen*. Den sidste hvirvlede en saadan Sky af Vrede, Insinuationer og andet Lignende op om sig, at man uvilkaarlig maatte mindes, at disse Storeanere og Antistoreanere vare Ætlinge af de gamle Bersærker, som vare flinkere til at bruge Næverne end Aandens finere Vaaben. Agrarerne gaa sindigt og roligt tilværks, foreløbig famlende sig frem mellem de politiske Partier; deres »Program«, hvis man kan kalde det saaledes, siger Meget, maaske meget Mere end de, der have opstillet det, ane. De berettigede Hensyn, som Agrarerne selv sige, de ønske at tage til andre Samfundsklasser, træde ialfald ikke særlig stærkt frem i Programmet.

I Sverig-Norge har der fundet nogle mindre Emissioner Sted. Ved en Storthingsbeslutning af Maj Maaned forhøjedes »Norges Hypothekbanks« Grundfond fra $10\frac{1}{2}$ til $11\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Efter Bankens Statuter maa Obligationsomløbet ikke overstige det Otte-dobbelte af Grundfonden, og da Obligationsomløbet omtrent havde naaet sin statutmæssige Højde, uden at Publikums Laanetrang derfor var tilfredsstillet, fremkom Forslaget, hvis Vedtagelse tillod Banken at forøge sit Obligationsomløb med 8.70 Mill. Kr. eller næsten 10 Mill. Mark. De nye 4 pCts. Obligationer overtoges af et dansk-tysk Konsortium og udbødes baade i København og i Hamborg til en Kurs af $100\frac{1}{2}\%$. Den almindelige Hypothekskasse for Sverigs Stæder afslut-

tede i April Maaned Kontrakt med nogle berlinske Firmaer om Konvertering af Kassens $4\frac{1}{2}$ pCts. Laan af 1883, hvis oprindelige Beløb var 10 Mill. Kr. eller lidt over 11 Millioner Mark. Der cirkulerede endnu Obligationer til et Beløb af godt $10\frac{1}{2}$ Mill. Mark, og det viste sig ved Konverteringsfristens Udløb, at Ihændehavere af Obligationer til et Beløb af 8 Mill. Mark tiltraadte Konverteringen til $4\frac{0}{0}$ fra 1ste Novbr. Ejerne af de øvrige Obligationer ville da faa disse udbetalte til Pari til 1ste Januar næste Aar. Endelig har den svenske Regering givet Theater-Byggekon-sortiet Bemyndigelse til at udstede et nyt Theater-præmielaan paa 3 Mill. Kr., fordelt i 300.000 Lodder à 10 Kr. Stockholm Kommune har ligesom ved det tidligere Laan af samme Art overtaget Garantien for Laanet, efterat Konsortiet har deponeret den fornødne Sikkerhed derfor. Der finder 4 Trækninger Sted om Aaret, første Gang den 1ste Aug. iaar.

I det forløbne første Halvaar har Sverig haft en Indtægt af Tolden paa 16.43 Mill., af Brændevins-skatten paa 6.13 Mill., af Sukkerroeskatten paa 0.46 Mill. og af Statens Jernbaner paa 3.30 Mill., ialt 26.31 Mill. Kr. mod 27.99 Mill. Kr. for samme Tidsrum forrige Aar. Tilbagegangen falder med c. $2\frac{1}{4}$ Mill. Kr. paa Tolden, medens Brændevinsskatten viser en Fremgang paa c. $\frac{3}{4}$ Mill. Kr.

I England har der i de senere Aar været ualmindelig stærke Rørelser oppe i det økonomiske Liv, særlig paa Arbejderforholdenes Omraade. Sidst mindes man den heftige og langvarige Arbejdsstrid i Lancashires Spinderidistrikter, der bilagdes for nogle Maa-neder siden, og nu staar allerede en ny, langt større

og betydningsfuldere Arbejdsstrid for Døren, nemlig i Kularbejdsfaget. Og denne Strid vinder i Interesse derved, at baade Arbejdsgiverne og Arbejderne høre til de bedst organiserede i hele Storbritannien. Arbejdsgivernes Organisation hedder *Coalowners Association of Great Britain* og Arbejdernes *Miners Federation of Great Britain*, der omfatter næsten alle Englands organiserede Kulgrubearbejdere og mere end Halvdelen af Skotlands samt en Tredjedel af Wales' herhenhørende Fagforeninger. Kulgrubeejerne forlange en Lønreduktion paa 25 % paa Grund af Kulmarkedernes trykkede Tilstand; men denne Fordring modsætte Kulgrubearbejderne sig paa det Kraftigste, idet de gøre gældende, at Misèren paa Kulmarkederne væsentlig skriver sig fra Arbejdsgivernes overdrevne indbyrdes Konkurrence. Arbejdsgiverne have holdt et Møde, hvorpaa det besluttedes at fastholde Fordringen om en 25 pCts. Lønafkortning; hvis Arbejderne ikke gik ind derpaa, skulde Gruberne lukkes senest den 28de Juli. Exekutivkomiteen fik iøvrigt fuldstændig frie Hænder til at forhandle med Arbejdernes Repræsentanter. *Miners Federation* har paa sin Side sammenkaldt Fagforeningernes Repræsentanter til et Møde i Birmingham den 19de Juli, hvor det definitivt skal afgøres, hvilken Holdning Arbejderne skulle indtage i Lønspørgsmaalet. Fagforeningerne i Northumberland og Durhamdistriktet have hidtil staaet udenfor Fællesorganisationen og have derfor ogsaa gentagne Gange maattet akceptere Lønnedsættelser, der ikke bleve gennemførte i de øvrige Kuldistrikter; men i den sidste Tid have de delvis sluttet sig til *Miners Federation*. For Øjeblikket underhandle Fagforeningerne i Syd-Wales,

der ogsaa hidtil have staaet udenfor Fællesorganisationen, om at følge Northumberlands og Durhams Exempel. Lykkes det at samle alle Fagforeningerne i *Miners Federation*, er det meget muligt, at Arbejderne ikke alene modsætte sig enhver Lønreduktion, men ogsaa kræve Arbejdslønnen forhøjet til det samme Niveau over hele Landet. I saa Fald bliver Verden formodentlig Vidne til, at alle Kulgruber i England og Wales lukkes, og en Arbejdsstrid mange Gange større i Omfang og frygteligere i sine direkte og indirekte Virkninger end nogen tidligere vil da bryde løs.

I Frankrig, hvor man har været forholdsvis forskaanet for de bratte Svingninger paa Pengemarkedet, har man til Gengæld haft andre Sorger. Man har først og fremmest brudt Hovedet med, hvorledes man skulde faa Budgettet for 1894, der regner med en Udgift paa c. 3439 Mill. Frs., til at balancere. Hvorledes man end har vendt og drejet det, har man dog ikke kunnet skjule for sig selv, at der var og blev et Deficit, som meget vanskelig vilde kunne dækkes. Det løbende Budget giver sandsynligvis ogsaa et stort Underskud, nærmest foranlediget ved, at Tolden indbringer betydeligt mindre end budgetteret. Den foreslaede Forhøjelse af Alkoholskatten og af Skatten paa Døre og Vinduer har man atter maattet opgive. Men endnu er Haabet om Konverteringen af de 6.79 Milliarde 4½ pCts. Rentes tilbage; det er kun Skade, at Forholdene paa Pengemarkedet for Tiden opfordre saa lidt til at forsøge en saa uhyre Finansoperation gennemført.

Den 1ste Juni traadte den nye Børsskat i Kraft, og den har sin korte Levetid forstaaet at gøre sig

sjældent forhadet. Den opkræves med 5 Centimer af enhver Omsætning paa 1000 Frs. hos den Mellemand, der har foretaget Omsætningen, og som i den Anledning er forpligtet til at føre en meget vidtløftig Fortegnelse over alle de Forretninger, han afslutter, En Extrakt af denne Liste, hvori dog Kundernes Navne ikke skulle anføres, skal med visse Mellemlum indsendes til Skattekontrollen, som ogsaa, hvis den forlanger det, har Adgang til at gøre sig bekendt med den udførlige Fortegnelse. Forretningshemmeligheden udsættes derved for Fare, og navnlig dette Punkt har givet stærk Anledning til Klage. Desuden ere Lovens Bestemmelser saa vanskelige at anvende paa dette indviklede og vidtforgrenede Felt, at Forretningsmanden ofte ikke ved, naar Skatten skal erlægges og naar ikke. Den værste Anke mod Skatten er dog den, at Arbitrageforretningen i de gode solide Papirer, der som oftest nøjedes med en Fortjeneste, som paa ingen Maade var større end den nuværende Skat, er vanskeliggjort, for ikke at sige umuliggjort. Det var navnlig den legitime og fintmærkende Arbitrageforretning, der gav Pariserbørsen sit Verdenspræg, og hvori de store parisiske Bankierhuse vare sande Mestre.

I Tyskland trykkedes man først af Valgkampen og, da den var overstaaet, af Tanken om, hvor Pengene skulle komme fra til de forøgede Udgifter, som Gennemførelsen af Militærlovsforslaget vil medføre. Det tyske Riges Gæld voxer med rivende Fart. I 1873 beløb den sig til knapt 2 Mill. Mark; 10 Aar efter var den voxet op til 350 Mill.; i 1888 beløb den sig til 720 Mill., og nu er den paa det Nærmeste 1640 Mill. Mark. Selve Gældens Størrelse er maaske endda

ikke det Værste; men den Omstændighed er ubetinget betænkeligere, at en stadig større Del af det aarlige Udgiftsbudget dækkes ved Laan; i Tiaaret 1876—86 var det saaledes 7.7⁰/₀, og i Femaaret 1887—92 steg Procenten til over 18, ja i 1887—88 og i 1891—92 endog til nær opad 25⁰/₀. Det er aabenbart en Finanspolitik, der ikke uden Fare kan fortsættes i Fremtiden. Skatterne føles derhos nu allerede saa haardt, at de vanskelig ville kunne forhøjes med Udsigt til noget synderlig forøget Udbytte deraf. En af de Skattekilder, man først bliver enig om at gaa til, bliver vistnok Børsen, som de fleste Politikere have et skævt Øje til nutildags, og dog er det meget tvivlsomt, om man gør klogt i at besværliggøre den store Omsætning. Erfaringerne fra Frankrig tale absolut ikke til Gunst for en yderligere Børsbeskatning.

Et andet overordentlig vigtigt Punkt for Tyskland er dets handelspolitiske Forhold til den store østlige Nabo, Rusland. Der har som bekendt mange Maaneder igennem været ført Forhandlinger imellem de to Lande om Afslutningen af en Handelstraktat, uden at denne dog endnu har set Dagens Lys. Derimod har Rusland nylig indført en Maximaltarif, der er 15 til 30⁰/₀ højere end den almindelige Toldtarif, og som det forbeholder sig at anvende overfor enhver Magt, der ikke tilstaar Rusland Rettigheden som mestbegünstiget Nation. Denne Kamptold kan ganske vist ikke siges at være rettet specielt imod Tyskland; men den kan dog eventuelt, hvis Traktatforhandlingerne definitivt strandes, anvendes paa Tyskland, og da dette Land i Toldloven af 1879 § 6 ligeledes har en Kamptold i Beredskab, bryder Krigen ud med det

samme til stor Skade for begge de kæmpende Magter, saaledes som Erfaringerne fra Toldkrigen mellem Frankrig og Italien og mellem Østrig og Rumænien tilstrækkelig have vist. Rusland udfører iøvrigt for en dobbelt saa stor Værdi til Tyskland som omvendt.

I Østrig-Ungarn har man sin Nød med Valuta-reguleringen, der vanskeliggøres af den opdukkede Guldagio, som tilmed viser en stigende Tendens. Værdiforringelsen af den østrigske Valuta har sin naturlige Grund i den formindskede Vare- og Effektførsel og i den forøgede Guld- og Effektførsel, hvorved Østrigs udenlandske Tilgodehavende er formindsket, samtidig med at Udlandets Krav paa Østrig ere voxede. Guldagioen modarbejder Fortsættelsen af Østrig-Ungarns Guldanskaffelser og udskyder derved det Tidspunkt, da Guldmøntfoden faktisk indføres i Kejserriget. Det er ikke Nok, at Lovgivningsmagten dekretterer Overgang til Guldmøntfoden, ja, det er end ikke tilstrækkeligt, at det til Reformernes Gennemførelse nødvendige Kvantum Guld er skaffet tilveje, naar ikke tilige Landets Handelsbalance er en saadan, at Guldets Forbliven i Landet derved er sikret. Den Fejl, Regeringen begik, da den ved Valutaens Fixering forfordelte de udenlandske Kreditorer, hævner sig nu mangefold.

I Italien er Guldagioen ogsaa stegen, og den er nu oppe paa $5\frac{1}{2}\%$, hvad der naturligvis hænger sammen med Sølvets Prisfald og den deraf opstaaede Frygt for den latinske Møntunions Sprængning. Af vigtigere Begivenheder paa det økonomiske Omraade kan nævnes Gennemførelsen af Pensionsloven og Bankloven. Pensionsloven gaar i Hovedsagen ud paa, at *Cassa di Depositi e Prestiti* skal overtage Statens Pensionsbyrde,

der den 30te Juni ifjor udgjorde 72 Mill. Lire og kapitaliseredes til 966 Mill. Lire, mod en fast aarlig Ydelse af Statskassen paa 38.78 Mill. Lire i et Tidsrum af 30 Aar. Derved lettes altsaa Statskassen i de første 15 Aar for Byrder, som ville komme igen i den næste 15aarige Periode, og det gør hele Transaktionens Nytte temmelig tvivlsom, da der vel neppe er Udsigt til, at Statskassen kommer bedre ud af det om 15 Aar end nu. Banklovens Hovedbestemmelser ere følgende: Der oprettes ved Sammensmeltning af Nationalbanken og de to toskanske Seddelbanker en ny Bank, kaldet Italiens Bank, som der i Forening med Neapels Bank og Siciliens Bank tildeles et Seddelprivilegium for et Tidsrum af 20 Aar. Bankens Aktiekapital er 300 Mill. Lire, hvoraf 210 Mill. skulle være indbetalte. Seddeludstedelsens Maximalgrænse fixeres i de første 4 Aar for Italiens Bank til 800 Mill., for Neapels Bank til 242 Mill. og for Siciliens Bank til 55 Mill. Lire med den Forpligtelse for Bankerne, at de efterhaanden reducere deres Seddelomløb saaledes, at det efter 14 Aars Forløb i det Højeste udgør det Tredobbelte af hver Banks Aktiekapital. Sedlerne skulle paa Anfordring være indløselige med Metal. Seddeldækningen skal udgøre 40% af Seddelomløbet; 33% skal være Metal og deraf mindst $\frac{3}{4}$ i Guld; de 7% kunne bestaa af Fordringer paa Udlandet, lydende i Guld. Seddelskatten til Staten nedsættes fra 1.44% til 1%. De 3 nævnte Seddelbanker maa kun diskontere Vexler med en Omløbstid af i det Højeste 3 Mdr. og med mindst 3 Underskrifter, og Indlaansrenten maa ikke overstige det Halve af den officielle Diskonto. Der er af Hensyn til Midlernes Likviditet sat Maximalgrænser

for de Indlaansbeløb, Bankerne maa modtage. Endelig er der truffet Bestemmelser om, at Seddelbankerne udelukkende skulle holde sig til den egentlige Bankforretning og altsaa ikke inklade sig paa Hypothekudlaan eller Lignende, og at Bankbestyrelserne strengt unddrages ethvert politisk Tryk i Fremtiden.

Grækenland, der længe har kæmpet en fortvivlet Kamp med sit daarlige Finansvæsen, har nu endelig maattet give fortabt, da det projekterede nye 5 pCts. Laan ikke kom istand. Laanet udstedes aligevel i den Form og under de Betingelser, som det var paatænkt, og gives i Betaling for forfaldne Kuponer i Tidsrummet fra 15de Juni iaar til 1ste Juli 1895. Grækenland har altsaa paa den anførte Maade fordret et Moratorium, hvorfra dog er undtaget Monopollaanet, hvis Kuponer blive betalte paa sædvanlig Maade gennem Monopolselskabets Nettoindtægter. Med Afbrydelsen af Forhandlingerne om det nye Laan fulgte naturligvis en voldsom Deroute i de græske Statspapirers Kurser, der gik ned i Spring paa indtil 5⁰/₀, og en endnu voldsommere Stigen af Guldagioen, der i Løbet af nogle Uger sprang op fra 45 til over 80⁰/₀. Efter den græske Regerings Moratoriedekret er Guldagioen i Athen igen gaaet 15 à 20⁰/₀ tilbage, fordi det græske Guld i Moratorietiden i højere Grad end før faar Lov at være i Fred for de forfaldne udenlandske Kuponer, men Kurserne paa de græske Papirer vedblive at holde sig meget lave, da Arrangementet baade i Udlandet og i selve Grækenland almindelig anses for uhensigtsmæssigt og utilstrækkeligt til at skabe en virkelig Bedring i de forviklede græske Finansforhold.

Portugal vakte ifjor, som det maaske vil mindes,

en rasende Storm imod sig ved pludselig at afbryde Forhandlingerne med de udenlandske Kreditorer, nægte at ratificere den allerede opnaaede Overenskomst og ganske ensidig dekretere, at fremtidig fik de udenlandske Kreditorer kun en Tredjedel af deres forfaldne Kuponer udbetalt i Guld, medens de indenlandske vedblivende beholdt fuld Dækning for Renterne med Fradrag af den 30 pCts. Kuponskat. Da Forhandlingerne mellem den portugisiske Regering og de udenlandske Kreditorer genoptoges i Maj Maaned iaar, nærede man de bedste Forhaabninger om at faa et passende Arrangement istand; men istedetfor et Arrangement fik man en ny portugisisk Lov, der i alt Væsentlig fastslog de gældende Regler for Statsgældens Forrentning. Der gjordes ganske vist de udenlandske Kreditorer nogle Indrømmelser, som imidlertid ere ganske irrelevante for Øjeblikket, og som gaa ud paa, at, hvis Portugal fra 1ste Juli 1893 faar Mere ind i Told om Aaret end 11.4 Mill. Milreis, skal Halvdelen af Overskuddet godskrives de udenlandske Kreditorer; Indtægten af Tobakstolden og Korntolden skal dog først fradrages de samlede Toldindtægter, før end Bestemmelsen finder Anvendelse. Forsaavidt Guldagioen synker under 22%, skal ligeledes Halvdelen af, hvad Staten derved sparer om Aaret, komme de udenlandske Kreditorer tilgode. Disse Indrømmelser ophøre dog at være særlige for de udenlandske Kreditorer, naar disse derved opnaa at faa 70% af deres Kuponers Paalydende; efterat denne Eventualitet er indtruffen, skulle de nævnte Indrømmelser ogsaa komme de indenlandske Kreditorer tilgode med Halvdelen hver. Endvidere indeholder Loven Bestemmelser

om Oprettelsen af en *Junta do Credito publico*, der skal bestaa af 5 Medlemmer, hvoraf Deputeretkammeret og Regeringen vælger hver et og Obligationsejerne 3, som alle skulle være Portugisere. Af disse 5 Medlemmer udnævner Regeringen Juntaens Formand. Der aabnes endelig de udenlandske Kreditorer Adgang til at faa deres Obligationer konverterede til indenlandske indtil 1ste September iaar, men hvorved de rigtignok ogsaa med Hensyn til deres Fordringer i Et og Alt blive underkastede den portugisiske Lovgivnings nu-gældende og fremtidige Bestemmelser.

Argentina har i Modsætning til de to sidstnævnte Lande opnaaet sit Arrangement, der iøvrigt endnu ikke har faaet den argentinske Lovgivningsmagts Sanktion, ved Forhandling med de udenlandske Kreditorer. Arrangementet gaar i det Væsentlige ud paa Følgende: Fra 12te Juli 1893 til 12te Juli 1898 oversender den argentinske Regering aarlig et Beløb af 1.565.000 £ til Bank of England, der fordeler Pengene i Henhold til de mellem de argentinske Komiteer i Europa truffne Aftaler. Fra 12te Juli 1898 til 12te Januar 1901 genoptager Argentina den fulde Forrentning af de udenlandske Laan og fra det sidstnævnte Tidspunkt tillige Amortisationen. I Tidsrummet fra 12te Juli 1893 til 12te Juli 1898 skulle det 5 pCts. Laan af 1886 og det 5 pCt. Vandværkslaan nøjes med en Forrentning af 4% og det 6 pCts. Funderingslaan af 1891 med 5%, medens alle de øvrige 11 Laan kun skulle have 60% af deres fulde Forrentning. Fra 12te Juli 1898 til 12te Juli 1899, efterat altsaa Argentina har genoptaget den fulde Forrentning, skal der af de oversendte Renter forlods gives

det 5 pCts. Laan af 1886 Erstatning for Renteafkorting
ningen i de forløbne 5 Aar, og det overskydende Be-
løb tilfalder dernæst Funderingslaanet af 1891. Der
er vel ingen Tvivl om, at den argentinske Kongres
giver Arrangementet sin Sanktion; derimod kan det
nok være tvivlsomt, om Argentina, finansielt set,
bliver istand til at opfylde de Løfter, det her frivillig
har givet.

København den 15de Juli 1893.
